

ünneplő asztaltársaságból, három idősebb és egy egészen fiatal, és helyet foglalnak a fehér karinges személlyel szemben. A köztük folyó párbeszédben történik meg, amit az újszövetségi lábmosás jelent, mondja Krauth atya: „odafigyelés, közeledés”. Eközben a közösség énekel, és a „lábmosási éneket” dúdolja: *Ubi caritas et amor, ibi Deus est*. Ahol szeretet és jóság, ott van az Isten.

A továbbiakban a teljesen megszokott katolikus miserendet követi az istentisztelet. Annyiban mégis különböző módon, hogy a szentmise résztvevői szoros közelségben ülnek az asztalnál egymás mellett és egymással szemben, miközben a felajánlási imát – amely részben hasonlít egy holland bázisközösség szövegére – és az átváltoztatás szavait mondja Markus Krauth.

Szentáldozás

A kereszt jelével ellátott, kerek eucharisztikus kenyér szétosztása és a kehelyből áldozás az asztalnál történik, szomszédról szomszédra haladva. Az áldozás után Krauth atya még egyszer beszél a nagyböjti hittankurzus utolsó pontjáról, a szentek közösségéről, amely nemcsak a régen meghalt mintaszerű keresztényeket foglalja magában. „A szentek közössége konkrétan a mi közösségünkre vonatkoztatva azt jelenti, hogy tudunk a másiktól, és osztozunk a sorsában. Hasonlóan az első keresztényekhez, akik egy pogány környezetben minden vasárnap találkoztak, hogy megtörjék egymással a kenyeret, és Jézust ünnepeljék.”

A záró áldás után az asztalszomszédok még sokáig ülve maradnak, fehérbor, üdítő és kenyér mellett. Később a plébános is közéjük ül. Baloldali szomszédom, *Gabriele Mages* lánglelkű tagja a közösségnek. Aktívan végigcsinálta a hosszú átalakulási folyamatot, és „sok erőt merít az éber figyelmet követelő istentiszteletekből”. *Walter Peeters* lekipásztori referens azt mondja: „A nagyhét alatt négyszer alakítjuk át a templombelsőt: virágvasárnapra a diadalúthoz állítjuk fel a székeket, nagycsütörtökön a nagy asztalnál ünnepelünk, nagypénteken a székek keresztútként kanyarognak a Golgota felé, a húsvétot pedig az oltár körüli koncentrikus körökben ünnepli a közösség.”

Jobboldali szomszédom, *Hildegard Brand* boldog, hogy ehhez a különleges egyházközösséghez tartozik. Szerinte az „istentisztelet szép és bensőséges”. A szemközi házaspár viszont már szkeptikusabb. A férj: „Csak a feleségem kedvéért jövök.” És még hozzáteszi: „Az újítónak több kompromisszumot kellett volna kötniük a korábbiakkal.” Markus Krauth atya vidámságot áraszt. „Számomra egyértelmű volt, hogy pontosan ezt az utat kell járnom a közösséggel. A közös találkozás a modern művészettel és esztétikával nálunk a hit ünneplését erősíti, és ez nagyon sok erőt ad a közösségnek.”

Thomas Seiterich

Forrás: Publik-Forum, 2012/10

Elfecsérelt percek

Gyakran kísérem figyelemmel a rádióban a vasárnap délelőtti istentiszteleteket: mint felekezeten kívüli istenkereső elsősorban azt mérlegetem, hogy „Isten szolgái” milyen hatékonyan használják fel a rendelkezésükre álló időt (kb. 55 perc) arra – mert mi más is lehetne a fő feladatuk?! –, hogy hidat építsenek Isten és az emberek között.

A műsoridő elején például megtudhatjuk, hogy az adott „istenháza”, illetve annak az orgonája kinek/kiknek a jóvoltából és mikor létesült, hányszor építették újjá, s hogy a toronyban hány harang „lakik”.

Ezt követi a gyülekezet bemutatása: mióta létezik, az idők folyamán hogyan alakult a létszáma, jelenleg mennyire aktív. (Ebben a részben esetenként olyan rendkívül fontos információnak is a birtokába juthatunk, hogy az általuk alapított cserkészcsapat az országban hányadik-ként jött létre.)

Az „érdemi” részben a hívek több ízben is dalra fakadnak: teljes erőbedobással (igyekszenek kitenni magukért!) olyan énekeket zengnek, amelyeket legtöbbször csak az adott felekezet tagjai ismernek, értenek.

A szertartás gerincéhez tartozik az adott egyház vezetősége által arra a vasárnapra előírt „szent olvasmány”

megtárgyalása, értelmezése: ettől még akkor sem lehet eltérni, hogyha a hallgatóság öt százszor jobban érintő aktuális kérdésekben várna segítséget, iránymutatást.

A végén értesülhetünk általunk nagy valószínűséggel nem ismert személyek haláláról, temetésének helyéről, időpontjáról, arról, hogy másokat mikor keresztelnek, esketnek, hogy a bibliakör, az ifjúsági csoport stb. tagjai, illetve a hittanra járók melyik nap és hány óraor találoznak: Miért nem lehet mindezt akkor elmondani, amikor már lejárt a műsoridő, s nincs ott a mikrofon?

Az ünnepélyes zárást esetenként két-három himnusz eléneklése jelenti.

Sajnálatos módon rendszerint azt látni, hogy a pap valósággal kúldózik, hogy mivel töltse ki a rendelkezésére álló időt, ahelyett hogy közel hozná Istent az emberekhez, főszeplővé tenné az életükben, s megmutatná, hogy miként kell Vele összhangban lenni, Neki tetszően élni.

Nagy erővel, meggyőzően kellene tudatosítaniuk, hogy Isten országa nem egy távoli, ködös álmovilág, hanem olyan valóság, amelyet naponta jelenvalóvá lehet tenni Istenre hangolt, Isten elvárásai szerint élő, a szeretet egyetemes törvénye alapján

cselekvő emberek által. (Gondolhatunk ennek kapcsán például a tavalyi árvíz vagy a márciusi hóözön idején nyújtott sok önzetlen segítségre.)

Rengeteg hatás, információ éri az embereket, rángatják, taszigálják, csábítgatják őket jobbra-balra: úgy érezhetik magukat, mintha egy sőtét, félelmetes erdőben botorkálnának. Meg kell őket tanítani arra, hogy ilyenkor *felfelé kell nézni, az Isten által gyűjtött világossággra*, mert az mindig megmutatja a helyes irányt, s így nem kell félniük, hogy elvesznek.

A szürkeség, a kilátástalanság érzése is gyakran eluralja embertársaink lelkét: fontos lenne, hogy tudják, miként kell megtisztítaniuk az őket Istennel összekötő csatornákat (ezeket legtöbbször a gyűlölet, az irigység, a kapzsiság tömíti el), s beengedniük magukba, az életükbe a Teremtőt, hogy ezáltal színessé, tartalmassá, boldoggá váljon földi létük.

Talán az eddigiekből is kiviláglik, hogy szerintem mivel, hogyan kellene kitölteni a szükre szabott egy órát, s akkor talán jóval többen ülnének a templomok padsoriba, s vasárnap a Kossuth rádió 10 órai hírei után jóval kevesebben csavarának tovább a keresőgombot.

Zámbó Zoltán